

Δελτίο τύπου

Εγκαίνια: Πέμπτη 28/11/2024, 7-10 μ.μ.

Διάρκεια έως 11/01/2025

Επιμέλεια έκθεσης: Αγγελική Αντωνοπούλου

Μετά την επιτυχημένη περσινή έκθεση στην a.antonoypoulou.art με θέμα τις διασταυρώσεις πνευματικής, εννοιολογικής και ποιητικής θεώρησης καλλιτεχνών, συνεχίζουμε το πείραμα με διαφορετικές θέσεις, διαφορετικούς καλλιτέχνες και περισσότερα είδη γραφής, ώστε να μας δώσουν ένα καινούργιο αποτέλεσμα έντασης και διαλόγου μέσα στον χώρο.

Ο Μαλρώ γράφει ότι το ύφος ενός έργου είναι το μέσον για να αναδημιουργηθεί ο κόσμος σύμφωνα με τις αξίες του ανθρώπου που τις ανακαλύπτει ή ότι είναι η έκφραση μιας σημασίας που προσδίδεται στον κόσμο. Κάθε ύφος λοιπόν είναι η διαμόρφωση στοιχείων εντός του έργου, που επιτρέπει στον θεατή να το καθορίσει προσανατολιζόμενος στα ουσιαστικότερα μέρη του.

Εδώ λοιπόν έχουμε 9 καλλιτέχνες με διαφορετική αντίληψη ύφους, οι οποίοι δημιουργούν έναν ξεχωριστό κόσμο ο καθένας. Το συνταίριασμα αυτών των κόσμων δημιουργεί ένα συνολικό αφήγημα σύγχρονης εικαστικής έκφρασης. Χωρίς να εμβαθύνουμε μέσα σε -ισμούς και τεχνοτροπίες, το αντικειμενικό οπτικό αποτέλεσμα είναι ένα κάλεσμα εννοιών και οβιδιακών ίσως μεταλλάξεων μιας πραγματικότητας η οποία αναλογεί στον καθένα.

Με ένα παραδοσιακό είδος (genre) της ιστορίας της τέχνης, την τοπιογραφία, καταπιάνεται ο **Χρίστος Μιχαηλίδης**. Ο Κύπριος καλλιτέχνης διερευνώντας τη σχέση αναπαραστατικής ζωγραφικής και αφαίρεσης, πετυχαίνει την αρμονική συνύπαρξη και των δύο τεχνοτροπιών στο ίδιο έργο, διευρύνοντας έτσι τα όρια της τοπιογραφίας στον εικοστό πρώτο αιώνα. Επιπλέον ο Μιχαηλίδης, μένει σταθερά προσηλωμένος στην εικονογράφηση του ουρανού, κατασκευάζοντας μια νέα τοπιογραφική υποκατηγορία, την «ουρανογραφία». Στους «ουρανούς» του Μιχαηλίδη παρεμβάλλονται γεωμετρικά - και όχι μόνο- αντικείμενα, τα οποία παραπέμπουν υπαινικτικά, άλλοτε σε κτίρια, άλλοτε σε κομμάτια αεροπλάνων, και άλλοτε προκαλούν το βλέμμα -και τη φαντασία- του θεατή, δημιουργώντας παράλληλα μία αίσθηση αχρονικότητας. Οι συνθέσεις του Μιχαηλίδη, κράμα φυσικού και αστικού τοπίου, δεν είναι ούτε περιγραφικές ούτε αφηγηματικές. Πολύ περισσότερο είναι αινιγματικές, όπως άλλωστε και οι τίτλοι των συνθέσεών του, δηλωτικό της πρόθεσης του καλλιτέχνη να προξενήσει ερωτήματα στο θεατή, παρά να δώσει απαντήσεις.

Η **Μανταλίνα Ψωμά**, με το μεγάλων διαστάσεων έργο της, παρουσιάζει μια σύναξη έφηβων μέσα σε ένα σπήλαιο. Με την εξαιρετική ζωγραφική της δεξιότητα δημιουργεί ένα ζωγραφικό αποτέλεσμα όπου το αινιγματικό στοιχείο σχεδόν ακούγεται μέσα από

τον καμβά της. Παράλληλα, η κεντρική σκηνή με τον έφηβο να ακουμπά τα πλευρά του διπλανού του, μας θυμίζει το έργο του Καραβάτζιο «ο άπιστος Θωμάς». Σκόπιμα ή μη, μέσω αυτού ίσως μπορεί να ξετυλιχτεί και μια ιστορία μέσα στην εφηβική παρέα που θα καθορίσει και την πνευματική διάσταση του έργου. Τελικά η Ψωμά με την ζωγραφική της, εκτός του ότι μας παραπέμπει σε σύγχρονα ζωγραφικά ρεύματα, μας κάνει να θυμόμαστε και ζωγράφους του παρελθόντος.

Η **Γεωργία Λαλέ** παρουσιάζει μια σειρά έργων με τίτλο Floating. Κατά τη δημιουργία αυτών των έργων, το χρώμα αναμιγνύεται με νερό και σχεδιάζεται ένα αφηρημένο σχήμα με μία ακίδα και κατόπιν μεταφέρεται σε χαρτί. Είναι μια τεχνική που εμφανίστηκε αρχικά στην κεντρική Ασία τον 15^ο αιώνα και κατόπιν εξαπλώθηκε σε όλη την Οθωμανική αυτοκρατορία. Τέλος έφτασε μέχρι την Βενετία όπου και χρησιμοποιήθηκε για τη διακόσμηση των πρώτων σελίδων βιβλίων. Ενώ στην Βενετία θεωρείται ένας τρόπος διακόσμησης, στην κεντρική Ασία η τεχνική αυτή, λόγω του τυχαίου παράγοντα, καταλήγει να θεωρείται θείκη παρέμβαση. Εδώ η Λαλέ νοιώθει επίσης την τυχαία παρέμβαση όταν, ενώ θέλει να δημιουργήσει γυναίκεια σώματα, καταλήγει πολλές φορές, να δημιουργεί μορφές που θυμίζουν σύννεφα ή κύματα.

Με τα εξαιρετικά χαρακτηριστικά του του **Ευριπίδη Παπαδοπετράκη** περνάμε από το παρελθόν στον σύγχρονο κόσμο. Η ξυλογραφία του σε όρθιο ξύλο μας παραπέμπει στην μεσαιωνική ή ακόμα και αναγεννησιακή χαρακτηριστική, θυμίζοντάς μας τα χαρακτηριστικά του Ντύρερ. Μέγιστος τεχνίτης ο Παπαδοπετράκης με το έργο του Lunar Rain, μας παραπέμπει στον γνωστό ρωμαϊκό γλυπτό όπου ο Ρέμος και ο Ρωμύλος τρέφονται από το γάλα της λύκαινας. Ο Παπαδοπετράκης αφαιρεί τις μορφές και παρουσιάζει την λύκαινα να μην ραίνει γάλα αλλά μια σεληνιακή βροχή, σχηματίζοντας μια ασημένια λίμνη. Οι έντονοι συμβολισμοί της εικόνας, που μπορούν να τεθούν σαν μια αναζήτηση της πρώτης εκπλήρωσης, μεταφέρουν το έργο σε μια πνευματική διάσταση όπου η φόρμα και τα εξωτερικά στοιχεία δουλεύουν μυστηριακά προς αυτό. Αντίθετα στο έργο I AM AIM υπογράμμισε την έννοια της διατήρησης της προσμονής αναπαριστώντας ένα πουλί να βουτά στο νερό για να πιάσει στο ράμφος του μια φλεγόμενη καρδιά (sacra cuore).

Η ζωγραφική του **Θοδωρή Ρουσόπουλου** ως κοινό τεχνοτροπικό της παρονομαστή έχει την αφαίρεση. Δημιουργώντας ένα πολύχρωμο σύμπαν όπου τα έντονα ζωγραφικά επίπεδα σχεδόν αλληλοσπαράσσονται, μας θυμίζουν αισθητικά τον Καντίσκι, καθώς το αντικειμενικό συναντά το υποκειμενικό. Οι συνθέσεις του μας δίνουν μια περιγραφή ενός αόρατου κόσμου εννοιών απομακρύνοντας μας από την παραδοσιακή σχέση του ορατού με τον καλλιτέχνη.

Η **Ειρήνη Καραγιαννοπούλου** μας ξαφνιάζει ευχάριστα με τα καινούργια της έργα καθώς εντάσσει στην τέχνη της εικόνες φτιαγμένες με τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης. Επηρεασμένη από την ποπ κουλτούρα, η οποία είναι καθοριστική για το έργο της, καθιστά αυτήν την μεταλλασσόμενη αναφορά των φιγούρων της με την χρήση A.I. ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα. Ξεπερνά πλέον τις παλαιές της φόρμες και δημιουργεί ένα ζωγραφικό σύμπαν μέσα στο οποίο κυριαρχεί μια τελειότητα που ξεφεύγει από την ζωγραφική χειρονομία. Οι παλαιότερες σχεδόν ειρωνικές της θέσεις μέσα από τα

ζωγραφικά της σχόλια σε παλιές φωτογραφίες μόδας αντικαθίστανται σε ένα τελειοποιημένο δημιούργημα όπου η αίσθηση της παραμυθίας και του μυθολογικού στοιχείου είναι έντονη και ιδιαίτέρως ποιητική.

Η **Κουμπαρούλη Αθηνά** με την ευαισθησία των εγκαταστάσεων της, μας παραπέμπει στο τραύμα και στη επούλωσή του. Επιχειρεί μια διαφορετική προσέγγιση της έννοιας της φροντίδας μέσα από την σχέση της με την αδυναμία διαγραφής του τραύματος και συνεπώς την μνημόνευση αυτού στον χρόνο. Στο έργο της, οι έννοιες επούλωση και επιδιόρθωση μετατοπίζονται και ενσαρκώνονται σε ένα άψυχο αντικείμενο πάνω στο οποίο εγγράφεται αμετάκλητα η στιγμή του τραύματος.

Το έργο του **Χρήστου Αθανασιάδη** με τίτλο «the beach» αναφέρεται στην ομότιπλη κινηματογραφική ταινία. Μέσα από την σειρά του Fragments-Cinema stories ο Αθανασιάδης παρουσιάζει μια άλλη έννοια της κινηματογραφικής ταινίας, η οποία ξεπερνά την εικόνα της και το σενάριο της. Φωτογραφίζοντας και επιζωγραφίζοντας τα steals των κινηματογραφικών ταινιών δημιουργεί ένα καθημερινό ημερολόγιο των χρονικών του δράσεων, όπου συνυπάρχουν με την χρονική διάσταση της ταινίας. Έτσι το κινηματογραφικό φιλμ παρουσιάζεται σε μία άλλη διάσταση, όπου ο χώρος και ο χρόνος της ταινίας μπερδεύονται με την καθημερινότητα της ατομικής φύσης.

Ο **Σωτήρης Καραθανάσης** δημιουργεί γλυπτά με το τίτλο "με το μαλακό/ gingerly". Εμπνέεται από καθημερινές εικόνες της ζωής του στο κέντρο της Αθήνας. Το υλικό που χρησιμοποιεί είναι κυρίως το αφρολέξ, το οποίο τον ενδιαφέρει εξαιτίας της διπλής του μορφής. Μαλακό, τρυφερό, ευάλωτο από τη μία, ωμό, ευτελές, χοντροκομμένο από την άλλη. Τα πλάσματα που δημιουργεί, αποκτούν ανθρώπινα χαρακτηριστικά, ανάγκες, πάθη όπου το τρυφερό και το σκληρό συνυπάρχουν, όπως άλλωστε γίνεται και στην πραγματικότητα.

Αναλύοντας λοιπόν το ύφος των έργων των παραπάνω καλλιτεχνών μπορούμε να κατανοήσουμε το ευτυχές πείραμα των Διασταυρώσεων που συμβαίνει στο χώρο της a.anthonoroulou.art.

Πολλές φορές ένα αντικείμενο τέχνης δεν αποτελεί πρωτίστως δείκτη της στιγμής και του δρώντος που το κατασκεύασε αλλά κάποιας κατοπινής αμιγώς συναλλακτικής σχέσης. Με τις Διασταυρώσεις, οι οποίες καθορίζονται από μια σειρά ετερόκλητων καλλιτεχνών, με διαφορετικά υλικά, γραφές, αφορμές, σκέψεις και έννοιες προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ένα σύγχρονο, πολύμορφο καλλιτεχνικό σύμπαν. Μια πολυπλοκότητα την οποία μπορούν να κατανοήσουν οι θεατές καθώς και οι ίδιοι μετέχουν στην ίδια χαώδη κοινωνία με τους δημιουργούς και με τις περιρρέουσες ιδέες και αξίες της εποχής μας.

Ωράριο λειτουργίας: Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή 14:00 – 20:00 & Σάββατο 12:00 – 16:00

Κυριακή 22 Δεκεμβρίου η γκαλερί θα είναι ανοιχτή από τις 11 έως τις 4 μ.μ.

aristofanous 20, 105 54 athens, greece, tel: +30-210-3214994
e-mail: info@aaart.gr, www.aaart.gr